

Dosarul nr. 2ra-1529/22
2-21126179-01-2ra-21102022

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) Sv. Cușnir
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, V. Sîrbu, V. Buhnaci

Î N C H E I E R E

30 noiembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoria

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Tețcu Ion,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Tețcu Ion
împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Consiliul mun. Chișinău,
Radu Silvia, Codreanu Ruslan, Grozavu Nistor, Ceban Ion, Ceban Ilie, Burdimov
Ion, Dubița Ghenadie, executorii judecătorești Ungureanu Oleg și Bîrsan
Alexandru, Pahopol Anatol, Bostan Angela, Negru Veronica cu privire la
constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii
judecătorești și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2022,

c o n s t a ț ă :

La 23 august 2021, Tețcu Ion a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Consiliul mun. Chișinău, Radu Silvia,
Codreanu Ruslan, Grozavu Nistor, Ceban Ion, Ceban Ilie, Burdimov Ion, Dubița
Ghenadie, executorii judecătorești Ungureanu Oleg și Bîrsan Alexandru, Pahopol
Anatol, Bostan Angela, Negru Veronica cu privire la constatarea încălcării
dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea
prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, Tețcu Ion a menționat că prin hotărârea Curții de Apel
Chișinău din 29 septembrie 2009, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție
din 03 februarie 2010, Consiliul mun. Chișinău a fost obligat să-i acorde spațiu
locativ conform art. 35 din Legea nr. 416 din 18 decembrie 1999 Cu privire la
Poliție.

Reclamantul a invocat că hotărârea în cauză nu a fost executată chiar și după constatarea la nivel național a încălcării dreptului său la executarea în termen rezonabil a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 02 iulie 2018, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019 și încheierea Curții Supreme de Justiție din 27 noiembrie 2019.

La caz, reclamantul a specificat că începând cu 02 iulie 2018, continuă să locuiască la chirie (180 de euro lunar), astfel pentru perioada 02 iulie 2018 – 12 august 2021 a achitat pentru chirie suma de 6 820 de euro.

Tețcu Ion a solicitat, inclusiv prin cererea de majorare a pretențiilor (f. d. 91, 102-111 Vol. II), constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2009 pentru perioada începând cu 02 iulie 2018; încasarea de la bugetul de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor, prin intermediul Ministerului Justiției a sumei de 7 720 de euro cu titlu de prejudiciu material, încasarea sumei de 3 600 euro cu titlu de prejudiciu moral și încasarea sumei de 2 150 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău din 22 decembrie 2021, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Tețcu Ion.

S-a constatat faptul încălcării dreptului lui Tețcu Ion la executarea în termen rezonabil a hotărârii Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2009.

S-a încasat de la bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Tețcu Ion suma de 7 720 de euro cu titlu de prejudiciu material, suma de 2 100 euro cu titlu de prejudiciu moral, convertiți în valută națională la cursul BNM la momentul executării hotărârii și suma de 2 150 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată suportate.

În rest, pretențiile au fost respinse.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2022, s-a admis apelul declarat de Ministerul Justiției, s-a casat integral hotărârea Judecătoriei Chișinău din 22 decembrie 2021 și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

S-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Tețcu Ion.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că Tețcu Ion, prin acțiunea înaintată a pretins constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2009, prin care Consiliul mun. Chișinău a fost obligat să-i repartizeze lui Ion Tețcu spațiu locativ conform art. 35 din Legea nr. 416 din 18 decembrie 1990 Cu privire la poliție.

La speță, instanța de apel a stabilit că, reclamantul Tețcu Ion nu mai dispune de dreptul asigurării cu spațiu locativ din partea Administrației Publice Locale deoarece, nu mai este angajat al MAI, fiind angajat în cadrul Procuraturii, care are obligația de a acorda spațiu locativ de serviciu (social) angajaților săi, sau să-i achita indemnizația compensatoare pentru închirierea locuinței.

Astfel, instanța de apel a conchis că reclamantul a pierdut statutul de victimă a neexecutării hotărârii Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2009, în legătură cu demisia acestuia din MAI, or, până la abrogarea Codului cu privire la locuințe prin Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015, Tețcu Ion dispunea de dreptul de a se afla la

evidența persoanelor care necesită îmbunătățirea condițiilor de trai și, respectiv, obținerea unui drept de folosință asupra unui imobil cu destinație locativă, însă după abrogarea Codului cu privire la locuințe, nu mai dispune de acest drept.

Respectiv, efectul hotărârii nominalizate nu este unul continuu în timp, ci este determinat de deținerea de către reclamant a calității angajat al MAI.

Astfel, efectul hotărârii judecătorești de acordare lui Tețcu Ion a spațiului locativ, este determinat de deținerea de către acesta a calității de angajat, iar, odată cu încetarea activității sale în MAI, ultimul a pierdut și dreptul la spațiul locativ în corespundere cu prevederile legislației puse la baza emiterii hotărârii Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2009.

Or, pierderea de către reclamant a calității de ofițer de urmărire penală al Secției Urmărire Penală din cadrul Comisariatului de Poliție s. Buiucani a MAI, are drept efect și pierderea dreptului acestuia la asigurarea cu spațiu locativ, astfel încât acesta nu mai poate pretinde la asigurarea sa cu spațiu locative.

În speță, instanța de apel a reținut că reclamant recunoaște că, începând cu 24 decembrie 2010, nu mai activează în MAI, însă, acesta consideră că statutul de victimă al neexecutării în termen rezonabil a hotărârii în cauză nu l-a pierdut, dat fiind că concedierea sa s-a datorat transferului în altă instituție de stat, care de asemenea garantează asigurarea cu spațiu locativ.

În acest sens, instanța de apel a relevat că, dreptul reclamantului Tețcu Ion la o locuință socială a apărut în temeiul art. 35 al Legii nr. 416 din 18 decembrie 1990 cu privire la Poliție, potrivit căruia colaboratorilor de poliție li se acordă de către autoritățile administrației publice locale, cel mult după trei ani de la angajare în serviciu, iar ofițerilor - cel mult după un an de la numirea lor în funcție, spațiu locativ sub formă de apartament sau casă separată conform normelor stabilite de legislația în vigoare, astfel, instanța de apel a accentuat că, garanția socială respectivă a fost exclusă odată cu pierderea de către reclamantul a calității de ofițer de urmărire penală al Secției Urmărire Penală din cadrul CP s. Buiucani a MAI.

Prin urmare, odată cu pierderea de către reclamant a calității de angajat al MAI, în legătură cu concedierea acestuia în temeiul art. 21 alin. (11) din Legea cu privire la poliție, ultimul nu mai dispune de dreptul de a beneficia de spațiu locativ de serviciu (social) și nu poate solicita executarea hotărârii judecătorești, deoarece aceasta obliga administrația publică locală să-i acorde, în folosință, spațiu locativ social în virtutea funcției deținute și obligației instituite prin Legea existentă la data emiterii hotărârii judecătorești.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că odată ce reclamantul Tețcu Ion a întrerupt raporturile de muncă și din 24 decembrie 2010 nu mai activează ca angajat al Ministerului Afacerilor Interne, fiind angajat al Procuraturii, nu mai dispune și nu poate pretinde la dreptul de a beneficia de spațiu locativ de serviciu (social), din motivul modificării raporturilor de muncă și schimbarea situației în acest sens.

La 04 octombrie 2022, Tețcu Ton a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitata admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurentul Tețcu Ton, în motivarea recursului invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, precum și faptul că a interpretat în mod eronat legea.

De asemenea, recurentul a menționat că instanța de apel nu a clarificat motivele care au stat la baza eliberării sale din funcția de ofițer de urmărire penală pe care o deținea la momentul emiterii hotărârii Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2009, astfel nemotivat a ajuns la concluzia că a pierdut statutul de victimă, fapt ce indică la examinarea superficială a cererii de chemare în judecată.

Or, în opinia recurentului, circumstanța în cauză constituie o eroare judiciară gravă care a dus la soluționarea greșită a cauzei.

La 25 octombrie 2022, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat conform avizelor de recepție (f. d. 21-27 Vol. III).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 22 iunie 2022, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 04 octombrie 2022, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copie de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Tețcu Ion, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Tețcu Ion.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Victor Burduh